Renunțare

Mă doare tot trupul, cumplit mă doare,
azi nu mai merg în livada cu tineri altoi.
E prea frig şi parcă un nor de ninsoare
stă gata să cadă din cer peste noi.

Voi sta în fotoliu cu ochii spre geamuri
privind resemnat către zarea smolită
şi-arar voi vedea cum păsări pe ramuri
se zbenguie gureş şi-n albastru s-agită..

Tu vino spre mine, prin lungile pâlnii
să-ți închipui că azi mă vezi prima dată.
Poți spune orice, eşti stăpâna grădinii,
privindu-te inima-ncepe să-mi bată.

Mi-e milă de galbenii meri şi de toate
de mugurii verzi ce-or cădea cu durere
de frunzele limpezi în friguri sculptate
şi de tot ce-mpreună visăm în tăcere.

Mă doare tot trupul, cumplit mă doare,
azi nu mai merg în livada cu tineri altoi.
E prea frig şi parcă un nor de ninsoare
stă gata să cadă din cer peste noi.

Ne regăsim

Incărunţeşte iarba-n pavajul străzii reci
iar ţie-ţi cad iubito prelungi ninsori în plete,
ne regăsim cu undele de viaţă pe poteci
ceasornicu-şi trimite tic-tacul în perete.

Ne adunăm cu gândul prin tandre amintiri
în univers s-aude vibrarea ta şi-a mea
şi colindăm cu luna prin galbeni trandafiri
ducând pe fruntea albă o ţandără de stea.

Ne regăsim pe-orbite mereu tot mai puţini
şi respirăm în sine parfumuri dulci de tei,
chemaţi parcă la pragul iertărilor de vini
către visări de taină în suflet de femei.

Rătăcitori, precum pe mări ne este vântul
sau norii albi pe cerul nopților albastre,
noi colindăm prin lume cu întreg pământul
în spațiul de azur al galaxiei noastre.

Şi trecem puri prin labirintul viu şi strâmt
nu doar un el şi-o ea cum glăsuieşte-n carte,
când toate sunt închise într-un sublim cuvânt
ca un străvechi şi sincer impuls de pietate.

Ne regăsim cu undele de viață pe poteci
ceasornicu-şi trimite tic-tacul în perete,
încărunțeşte iarba-n pavajul străzii reci
iar ție-ți cad iubito ninsori prelungi în plete.

Ploaia

Cu chipul sub marama-i sfântă
un caier cenuşiu bunica toarce,
şi-n gând o veche melodie cântă
despre un timp ce nu se-ntoarce.

In furca arămită lâna-mi pare
vâltori de ploaie rece aşteptată -
aşa cum stă privind în lunga zare
bătrâna-i un totem de-altădată.

Şi stropii repezi prind acum să bată
pe geamuri curg prelungi şiroaie,
lăsând deoparte furca rezemată
ea-şi face liber cruce prin odaie.

Doamne, vrem apă multă şi curată,
se roagă ea spre cerul ce se-nmoaie,
ştiind că țarina pe deal este uscată
şi aşteptam în sat prinos de ploaie.

Târziu prin sticla limpede şi rece
privesc cum lumea mi se încheagă,
iar printre stele luna nopții trece
cu tot conturul de zeiță-ntreagă.

Şi iarăşi ploaia nevrotic tensionată
se zbate fragmentar printre rafale
prin despletiții nouri Cineva ne-arată
ce mari îi sunt puterile în cale .

Albii caişi

Sub bolta de zăpezi albastre
ce curg prin fulgii de ninsoare,
albii caişi ai tinereţii noastre
se pregătesc de-acum să zboare.

Abia-şi strunesc înmugurirea
şi sevele zvâcnesc la rădăcină,
că peste tot dumnezeirea
ne umple-n suflet de lumină.

De-atâta alb visez că-n fluturi
trezită-i viaţa-n aripe virgine,
venind din vechile-nceputuri
în căutarea marilor destine.

Cad razele aprinse în fântână
în nopțile cu-nzăpeziri rebele
peste livezi cu străluciri de lună
şi crengi muiate-n auriu de stele.

Se pregătesc de-acum să zboare
albii caişi ai tinereții noastre
ce curg prin fulgii de ninsoare
sub bolta de zăpezi albastre.

Târziu

Priveam cum se topeau încet
în suflet mari reverberații,
venind dintr-un amurg secret
într-o severă linişte de spații.

Târziu înveşniceam în univers
purtat de aştrii mei pe rând
şi suferearn de-atâta simplu mers
nevrând să mă opresc nicicând.

Apoi trompetul galactic a sunat
planetele s-au strâns ciopor
şi-un car de stele-n goană răsturnat
urca nebun cu roțile pe-un nor.

Eu sunt acum un veşnic exilat
sau vânătorul eternelor senzații
ori sunt stăpânul dublului regat
uzurpator de taine şi de grații.

Venind dintr-un amurg secret
într-o severă linişte de spații,
priveam cum se topeau de-ncet
în suflet mari reverberații.

Vom pleca

Vom pleca şi nimeni nu va plânge
nu-şi va şterge nimeni ochii pe furiş
şi-om privi cum luna-n cer se stinge
şi dispare-n noapte ca un vechi afiş.

Nu s-o aduna mulțimea de prieteni
să ne treacă printre albii nori,
pe când vântul strecurat prin cetini
îşi va trage tainic trupul de viori.

S-or mai tângui o noapte ori o lună
pe când codrii s-or închide-n ploi
unii vor dispare ca un cânt pe strună
şi-n ziare false s-o vorbi de noi.

Şi va trece timpul peste şesuri rare
iară munţii lumii ne vor trage-n sus,
la o vreme însă vom călca pe mare
revenind prin zorii marelui apus.

Vom pleca şi nimeni nu va plânge,
nu-şi va şterge nimeni ochii pe furiş
şi-om privi cum luna-n cer se stinge
şi dispare-n noapte ca un vechi afiş.

Eu am strivit magnolii

Eu am strivit târziu magnolii pe zăpadă
în pleoapa nopții am presărat petale
lăsând din grele ceruri stelele să cadă
pe drumuri albe tremurând în cale.

Eu trec absent peste corole şi stigmate,
un univers floral de mare apocalipsă**,**
stamine şi pistiluri galbene-nghețate
fagocitează într-o materie învinsă.

Pierdută rătăceşti prin spațiile ninse
iar eu te caut prin nopțile astrale,
pe-obrajii palizi lacrimile stinse
mai recompun ideea-nstrăinării tale.

Nu văd acum de ce în lumea noastră
polenul-gând e un sâmbure de viață
de ce culoarea zilei, violet-albastră,
preface-n flăcări suflete de gheață.

In pleoapa nopții am presărat petale
lăsând din ceruri grele stelele să cadă
pe drumuri albe tremurând în cale
eu am strivit târziu magnolii pe zăpadă.

Rebel şi sceptic

E-ntâia iarnă de când ziua strig
că n-au copacii vieții rădăcină
şi c-au înnebunit de-atâta frig
din lipsă de căldură şi lumină.

Mă contrazic cu stelele în mers
cum că pământul n-ar fi sferic
şi cred că nu mai ninge-n univers
la ceas de taină şi-n întuneric.

Privesc la voi cu sufletul stingher
şi-mi spun că-n jur e doar ispită
acum când totul cade lin din cer
şi vremea-mi pare-o recuzită.

Însingurat eu umblu tremurând
de frica timpului scăpat din mână
dar şi de noaptea-n care mă scufund
precum un rătăcit ajuns pe lună.

O, câtă pace e-n iarna mea şi-a ta
când nu mai vreau să par bezmetic
şi-n tot ce fac e semn că voi purta
povara de bătrân rebel şi sceptic.

Uneori visarea

Astăzi carul mare numără opt stele
fără vrere se întâmplă mari schimbări,
pe sub deal salcâmii poartă lupte grele
se preface lumea-n cele patru zări.

Timpul nu mai are nici-un azimut,
necuprinsul mare-i străbătut de gânduri.
Nimeni nu mai află un nou început,
şi nici cum pulsează vieţile în sâmburi.

Uneori visarea ne-o mutăm pe-un nor,
visceralii oameni rămânând departe,
în păduri de raze şi copaci în zbor
care mor în câmpul de oglinzi crăpate.

Nimeni nu mai umblă liber în cuvânt
toți vorbim prin semne încă neştiute
şi ne mor părinții în pridvorul sfânt
în lumina pală a toamnelor din fructe.

Luna îşi strecoară noaptea trupul nud
iar în drumu-i robii îi aprind făclii,
galaxia noastră pleacă înspre polul sud
şi-o urmează-n ceruri sufletele vii.

Astăzi carul mare numără opt stele
fără vrere se întâmplă mari schimbări,
pe sub deal salcâmii poartă lupte grele
se preface lumea-n cele patru zări.

Absență

In noaptea când pe boltă irişii s-adună
să sune-n goarna corolelor cochete
mă cheamă-n cântec o pasăre pe lună
cu aripi mari din pene violete.

Când glasul ei spre mine se înalță
umil m-ascund cu inima prin stele
privindu-i silueta ce-apare la distanță
un punct mobil pe mările rebele.

E un spectacol rar al tandrelor petale
şi-al unei păsări calme sau ciudate,
al sunetelor clare din albe catedrale,
un univers pustiu de orgi emancipate.

Ascuns pe coama unui nor de vise
privesc năuc cum Venus se închează
şi cum cuvintele prin vremile ucise
din spaime definesc o lume-ntreagă.

E-n toate-un pumn de mare nebunie
un fel de ardere totală ori latentă,
un organism ce moare de atâta erezie
ca o materie din viul său absentă.

Certitudinile nopții

Mereu ni se va stinge luna în albastru
un candelabru viu pe-oglinda mării
şi chiar luceafărul luminător sihastru
va dispărea în ochiul răzvrătit al zării.

Mă-ntreb pribeag prin pliurile nopții
din nou uitat de steaua mea de pază
de nu cumva de sufletul meu hoții
nu m-au prădat suindu-se pe-o rază.

Şi trec acum purtat în timp de albe vise
prin spațiul întunecatelor mistere
de parcă din adâncurile mari şi stinse
renasc etern vibrații sincere de sfere.

Maestrul neştiut întoarce singur ceasul
tic tacu-şi regăseşte în sfârşit cărarea
bătrânul univers iuțeşte liber pasul -
eternitatea lumii şi-a împlinit chemarea.

Rămânem într-o mare şi cosmică vâltoare
tot aşteptând să sune timpurile-n poartă,
trecându-ne prin calde valuri de ninsoare
către zenitul vremii învârtitor de roată.

Mereu ni se va stinge luna în albastru
un candelabru viu pe-oglinda zării
şi chiar luceafărul luminător sihastru
va dispărea în ochiul întunecat al mării.

Fantomele

Fantomele ne vin la miezul nopții
doar când în aer liniştea-i stăpână
şi-adulmecă miresmele vieții
plimbându-se cu florile de mână.

Fantomele nu mai privesc din stradă
cum ți-ai privi incert urmăritorii
şi nici nu cred că pot cumva să vadă
cum se topeşte ceru-n largul mării.

Fantomele sunt poze în alb-negru
chemate de-o memorie răsturnată
un fel de copie de univers integru
ori poate-n timp şi-o scenă revelată.

Fantomele sunt amintirile pierdute
sau tot ce pare să fi fost cândva ființă
sunt poate gânduri albe, neştiute
ce se transformă noaptea-n suferință.

Fantomele sunt tot ce-am fost odată
şi am fi putut să fim în astă lume
poate-o poveste într-un sertar uitată
cu tot ce poate însemna anume.

E întâia primăvară

E întâia primăvară-n care pleacă
grădini cu roşii trandafiri de seară
spre care nimeni nu se mai apleacă
cum o făceam noi doi în vară.

Eram înnebuniți de pomi în floare
şi de mirosul ierburilor crude.
În palme-o frunză violetă de cicoare
striveam discret cu degetele nude.

Acum petalele tot cad în valuri
peste grădina cu-amintiri uitate.
In depărtate şi prea reci coclauri
un clopot miezul unei zile bate.

Prin umbra ochiului murit de soare
silueta mea şi-a ta trec zgribulite
căutând zadarnic prin firave odoare
de frunze vii în muguri adormite.

E-ntâia primăvară-n care pleacă
grădinile cu trandafiri de seară
spre care nimeni nu se mai apleacă
cum o făceam noi doi în vară.

Nu am să uit

Nicicând nu am să uit cum tainic cerbii
târziu veneau precauți către albul sat
adulmecând discret şi puri pe firul ierbii
uşorii paşi de lup nebun şi-nfometat.

Pe malul lacului ce tremura în vânt
lăsau în urmă aspra pădure de stejari
purtau pe frunte semne vii de sfânt
şi cerul se vedea în ochii trişti şi mari.

Zburda frunzişul toamnei dinspre sud
iar rătăciții câini urlau cu glasuri stinse
la foc drumeții rupând din lemnul crud
ştiau că-n apă peştii se-nfiorau de vise.

Eram scrutatat de-un ochi din infinit
tabloul vieții îl aveam în inimă ascuns
vânătoreasca puşcă scotea un țăcănit
şi bubuia tot codrul adânc şi nepătruns.

Fugeam cu cerbii crezându-mă rănit
se prelingea fluidul în trupurile noastre
şi ne piteam sub cerul bătrân neprihănit
ca nişte vietăți ce prevedeau dezastre.

Nicicând nu am să uit cum tainic cerbii
târziu veneau precauți înspre albul sat
adulmecând discret şi puri pe firul ierbii
uşorii paşi de lup nebun şi-nfometat.

Răstimpul iubirii

Iți ies mereu iubita mea în cale
ca să nu te fure umbrele din turn
pe cărarea sfântă a însingurării tale
unde-ncerc din gânduri să te-adun.

Nu ştiu cum de rătăceşti sfioasă
pe aripa neagră a unui cânt prelung
pe când trec prin geana nopții arsă
în lumina lunii-n care nu te-ajung.

Aşteptându-te încremenit pe maluri
în bătaia rece a unui vânt din sud
îți contemplu chipul răsărit din valuri
şi-ți sărut în pace anticul tău nud.

Iți sărut frumoaso marmora din care
eşti croită-n linii şi din forme vagi
ori din mersuri line de mătăsuri rare
îmbrăcată toată în veşmânt de magi.

Ascultându-ți paşii leneşi în sandale
mă cufund în unda visului s-adorm
dar îți simt vibrarea seminției tale
de regină veche într-un pustiu enorm.

Un laic duh de pâine

Lumina-şi trece iarăşi charetele prin seve
când rădăcina-şi sparge blocadele din piatră.
In universul sferei tării se luptă aieve
şi trec prin labirintul reconvertit în vatră.

Coroanele din ramuri se termină în frunze
prelungul râu prin vene-şi regăseşte drumul
nuclee vagi se mişcă prin cili de buburuze
tulpini de grâu subţire se-nalţă precum fumul.

Privirile din stele fac spicul greu să frângă
prinosul care-n boabe stă gata să dospească
pe masă aluatul frământ cu mâna stângă
aşa cum stă în tavă menit în somn să crească.

Un vânt se pregăteşte prin ierburi să irumpă
ne strigă din celule un laic duh de pâine
şi parc-un om doreşte cu mâna lui s-o rupă
prin gândul care vine din neştiutul mâine.

Amurgul printre lanuri se cuibăreşte tandru
miros de pâine coaptă prin suflet viu preumblă
cu flori de toamnă-n mână un vesel băiețandru
grăbeşte înspre casa cu dulce iz de jimblă.

Nu mai trec

N-am să trec pe ulița durerii noastre
cum se-ntâmpla când înflorea de vise
fruntea frumoasei mele flori albastre
din amintiri ce-au fost odată stinse.

Mai bine ocolesc stradela veche
pe care amândoi o străbăteam odată
când ne plimbam în zori ca o pereche
în nebunia ce-o credeam uitată.

Şi nici nu ştiu dac-o fi fost iubire
tot ce simțeam când amândoi de mână
ne sărutam cuprinşi de-o rece presimțire
sub bolta înaltă răsărind din lună.

Eram o tristă şi confuză rostuire
într-un extaz căzut din rătăcite stele
un fel de amplă şi pretinsă fericire
prin care cerul pur agoniza cu ele.

Or poate-era un arc voltaic de suspine
prin care circula scânteia mea divină
un univers ce trece lunecând pe şine
şi înveleşte totu-n fulger de lumină.

Negație pe trup

Nu te zugrăvesc iubito în cuvinte
nici în mantie galbenă din stea.
Iți acopăr însă trupul care minte
cu un strat etern din suferința mea.

Nu te chem când bate vântul lunii
ce se stinge pe o candelă de lut
de pe inima-mi rănită de cărbunii
ce s-aprind pe chipu-mi neştiut.

Nu te strig din cioburile sparte
care vin pe drumuri din pustiu
ci te chem pe drumuri neumblate
din pământul nostru încă viu.

Nu-mi vei răsări ca o stafie-n cale
dinspre sudul alb al marelui fiord
chiar de-aştept în sunet de petale
prevestire rece de la polul nord.

Nu te zugrăvesc iubito în cuvinte
nici în mantie galbenă din stea.
Iți acopăr însă trupul care minte
cu un strat etern din suferința mea.

Nunteşte cerul

Răsare pe cerul înalt cu stelele sale,
galbena lună scânteietor de frumoasă
chemată în zori pe-a robilor cale
regelui nopţii să-i fie eternă aleasă.

Nuntesc sub boltă vieţile noastre
şi tremură-n umbra secundele reci.
Peste mările lumii în tonuri albastre
cineva priveghează când palidă treci.

Dinspre nord se cutremură firea
până spre sudul încercat de mistere.
Neştiută aleargă cometa cu ştirea
că marile semne se nasc în tăcere.

Sub largile mituri visări se-ntrupează
şi ochii ne poartă-n afund de culoare.
Un surâs vinovat discret înviează
prin clipele vii rătăcind în ninsoare.

Răsare pe cerul înalt cu stelele sale
galbena lună scânteietor de frumoasă
chemată în zori pe-a robilor cale
regelui nopții să-i fie eternă aleasă.

Incă nu ştiţi

Purtând în trup aceleaşi trecute suferinţi
mă zvârcolesc când aştrii stau să cadă
şi iau din moştenirea lăsată din părinţi
felia-nmiresmată din prima mea zăpadă.

Incă nu ştiţi de care vis nebun mă tem
şi nici de ce mor caii pe cer cu lună plină
în primăvara asta venind dintr-un poem
cu sevele ce urcă zvâcnind la rădăcină.

Iar ochiul care vede prin alb nemăsurat
se instalează-n muguri ca nişte presimţiri
de parcă cursul vremii mereu îndepărtat
se adânceşte-n lumea eternelor iubiri.

Mă zvîrcolesc când aştrii stau să cadă
şi iau din moştenirea lăsată din părinți
felia-nmiresmată din prima mea zăpadă
purtând în trup aceleaşi trecute suferinți.

Nevinovat

Aud şi azi zăvorul dintr-un prea bun oţel
ce mi-a legat viaţa-ntreagă de-o ferastră
prin care aşteptam precum naivul miel
ca să-l salveze-n somn o pasăre măiastră.

Avea zăvorul nopţii un sunet cam ciudat
venind dintr-o străveche lume austeră.
Era închis pe dinafară de un bătrân soldat
cu obiceiuri dure dintr-o străveche eră.

Noaptea vânam rădaşte de pe pereţii goi
şi adormeam cu gândul la bunii mei părinţi.
Cu mine în suflet purtam un fratricid război
mizând pe-o vinovată scoatere din minţi.

Vârtos pe la urechi sufla un vânt nebun
îmi strecura din lume veşti printre zăbrele
şi mă-ntrebam ce gânduri negre mai adun
să le trimit cu poşta furtunilor din stele.

Eram nevinovat dar cine mă putea-ntreba
dacă poverile de umeri îmi fură atârnate
când stăpânirea lumii pe drumuri mă plimba
ca pe un hoț cu sacul de dovezi în spate.

Un călător voit-am să fiu prin cerul meu
nimic mai mult dar cine ar fi vrut să creadă?
Şi fost-am condamnat de un demonic zeu
ca pe un răzvrătit ce trebuia să-l piardă.

Tablou

Infloresc toți pomii pe cerul tău din zare
iar păru-ți scânteiază sub stelele lucioase
şi cum te joci iubito prin raze lungi de soare
pare că vii din lumea vestirilor frumoase.

De-acum tu eşti regina ce locuieşte-n lună
stăpână a universului din galaxia noastră
ce luminează timpul cu-aprinsa ei cunună
pe-a cerului cupolă încântător de-albastră.

Şi vezi?Într-un răstimp aruncă pomii floarea
iar din corole pulberi galbene presară,
precum alungi tu visul înstăpânind ninsoarea
sub zările înalte sub care-adormi spre seară.

Târziu mă voi plimba prin lumea visătoare
ca un cezar însingurat pe țărmurile mării
iar tu-mi rămâi în suflet mereu întrebătoare
privindu-mă cu teamă de-a nu te da uitării.

Şi cum te joci iubito prin raze lungi de soare
pare că vii din lumea vestirilor frumoase
când înfloresc toți pomii pe cerul tău în zare
iar păru-ți scânteiază sub stelele lucioase.

Eu sunt hoinarul

Eu sunt hoinarul cu norocu-n mână
oprit în câte-o clipă ursuză şi modestă
cel care umblă nebun o săptămână
şi poartă ziua ochii femeilor la vestă.

Eu sunt hoinarul dumbrăvilor pustii
şi păsărilor lumii noastre cântătoare
sunt păzitorul nopţii şi al dealului cu vii
prin care trec bolnav de-nsingurare.

Eu sânt hoinarul ce umblă peticit şi pur
insul etern ce suferă de dragoste şi tace
eu sunt rătăcitorul prin nopţile de-azur
şi cavalerul trist al fetelor sărace.

Eu sunt hoinarul ce-i veşnic aşteptat
ori trubadurul ce-şi cântă viața în cuvinte
sau cel ce poartă-n spate cerul înstelat
un fel de-mpuşcă lume fără minte

Eu sunt hoinarul vesel ori vreun rege
ce şi-a pierdut în veci regatul ori stăpânul
sau calul fermecat pe care singur merge
cutreierând în zbor pădurile şi drumul

Tresar

Din înălțimi coboară grăbită câte-o stea
când noaptea îşi înalță tăcerile-i depline
şi-o simt însingurată cum caută să stea
în iarba-ntunecată ce vine înspre mine.

Mă plimb în spațiul blând necunoscut
ca o fantomă-n alb ce-apare de niciunde
şi număr clipele căderii din viul absolut
în turbionul nopții ce-n suflete pătrunde.

Tresar când simt târziu vreun fâlfâit
ca o straveche şoaptă de-aducere aminte
şi-aud strigând blesteme ce vin din infinit
să primenească lumea nebunelor cuvinte.

In locul stelei ce-atât de repede s-a stins
şi fără urme-n visul nopţii de aseară
un foc de-o clipă-n sfera lunii s-a aprins
iar astrul s-a născut pe cer a doua oară.

Acuma totu-i un nou şi-un mare început
ce de la Faceri până astăzi luăm-aminte
plătind prin înnoire un permanent tribut
pe un tărâm în care înveşnicim prin minte.

Prefaceri

Te-anunț în scris iubito că nu mai sunt bilete
nici trenuri nu-s, nici stații pe linia ferată.
Am revenit la vremea sprințarelor charete
şi la poştalionul galben cu cai de altădată.

Noi trecem tronca-tronca prin vesele hârtoape
cu surugii beți pe capră duhnind a băutură
dar şi cu cel ce vine trecutul să-l dezgroape
cum a-i întoarce-o brazdă cu fieru-n arătură.

Ce rost mai are să fim prezenți prin lume
ca nişte epifanii din timpuri vechi apuse
când nimeni nu ne lasă nici contra unor sume
decât să fim un neam cu aripile smulse.

Călătorim de-acum în anacronice rădvane
mereu învinețiți de biciul istoriei nedrepte.
In hamuri tragem liberi ca murgul pe tăpşane
urcându-ne la ceruri pe vinovate trepte.

Da, nu avem nici trenuri iubita mea frumoasă
pe jos ne-om duce ca să-ți mai vezi părinții
şi ce-o mai fi prin lume ori pe la voi pe-acasă
cât ne-or mai ține-n viață şi în putere sfinții

Ne-aşteaptă lupii

Iar ne-ntîlnim iubito în țara cu ninsori
unde ne-aşteaptă lupii dârzi şi hăulind.
Vor ei să ne ia urma împrăştiind fiori
sub luna ce s-arată asupră-ne veghind.

Noi trecem însă netemători, cuminți,
înfăşurați în mantii şi-n marile zăpezi
iar urlătorii noptii acum ieşiți din minți
tot caută pe drumuri precarele dovezi.

Cu toții trecem prin codrii mari şi reci
nu ne-ntâlnim aiurea la poli ori la zenit.
Nemuritori străbatem vechile poteci
sau ne oprim pe drumuri la minus infinit.

Şi urcă hăulitul în câmpul unui mit real
din punctul de vedere al fiarelor străine
dar trecem peste ele în galop de cal
să arătăm că-n lume nu-i vreme de jivine.

Vor iar să ne ia urma împrăştiind fiori
sub luna ce s-arată asupră-ne veghind
şi ne-ntâlnim iubito în țara cu ninsori
unde ne-aşteaptă lupii dârzi şi hăulind.

Vestitorii

S-au zăpăcit de tot cocorii-
merg în zig-zag pe cerul pur
din vest spre țărmurile mării
ei traversează norii de azur.

Ii cheamă iată noua lună
ca o para turcească-n asfințit
pe care timpul palid o adună
în ochiul primului venit.

Acum nu ştiți ce linii drepte
urmează încă păsările-n zbor
ce tristă şi chinuitoare sete
coboară azi în sufletele lor.

Străbat amuşinând magnetic
distanța veche pân la pol
când liberate trec bezmetic
s-aterizeze pe pământul gol.

S-au rătăcit aceste păsări rare
la altitudini care parcă nu-s
venind din cer răzbunătoare
ca să anunțe un iminent apus.

Ţigări şi cafea

Vin zorii cei albi ca nişte umbre
din noaptea plecată!
O, dar iată: de undeva urcă discret
un iz de neagră cafea
îndelung aşteptată de inima mea.

Febrile degetele de aur
ale minţii mele
caută, caută prin buzunare
vechiul pachet de tutun
ori pe cel de ţigări naţionale.

Nu le găsesc şi-mi aduc aminte
că ultima ţigară făcută din foi
o fumasem cu tata în zare
într-o zi de miercuri sau joi
prin aburul visător al licorii amare.

De-atunci amândoi
suntem privegheați de la distanță
de un fel de pulsar
cu nume ezoteric de stea
şi o infimă străveche speranță.

Printre ronduri de flori

Iar umblă iarba pe sub vânt furişată
şi-n ramuri mai ard muguri de ceară.
Vine iubito o vreme extrem de ciudată
de un verde târziu licărind din afară.

Eu însă mereu umblu noaptea hai-hui
urcând scările de aer către o altă lume
spre praznicul vechi din strada nimănui
aşternut peste pădurea fără de nume.

Lipsită-i bolta senină de norii cei grei
unde păsările astăzi mai fac a ploaie
se-ntrec în cântec prin frunze de tei
simțind cum arcul vremii se-nmoaie.

E un spectacol unic în grădina mea
iar tu printre ronduri de flori vinovate
eşti fata ce tocmai coboară din stea
prin simțire şi căi demult neumblate.

Vine iubito o vreme extrem de ciudată
de un verde târziu licărind din afară
iar umblă iarba pe sub vânt furişată
şi-n ramuri mai ard muguri de ceară.

Cu oamenii în sat

Mă-ntorn şi azi cu gândul la vetrele din sat
unde în galben toamna şi-a făcut cuibare
eu tot mai sunt pe dealuri cu plugul la arat
născându-mă la vremea apusului de soare.

Dar ca şi ieri în geana aspră a zilelor răsar
însingurat oier cu turma albă la călcâie
trezindu-mă haiducul din nopțile cu jar
ori voievod prin satul verde din câmpie.

Mi-e sufletul acolo în pământul răsturnat
crescut cu dor de firea mea întoarsă
mereu suind pe dealuri în vise de bărbat
urzit în rodul sincer al holdelor de-acasă

Ştiu hora noastră cum creşte din pământ
cum se aşează în inimi iubirile spre seară
cum brazii stau mândri cu crengile în vânt
ori cum asudă noaptea ogoru-n primăvară.

Insingurată mama-mi caută chipul pe-nserat
eu nu mai sunt demult prin larga bătătură
deşi sunt tot cu gândul la oamenii din sat
şi-apăs trudit cu dânşii un plug în arătură.

Voiam să aflu

Nori grei stau sub luceferi-străjeri
acoperind sfioşi împărăteasca lună
acolo unde-n pragul zilelor de ieri
mă oglindeam cu stelele-n fântână.

Voiam să aflu dacă din ele vor pieri
pe jumătate ori niciuna de se poate,
dacă destinul meu curând va suferi
modificări din lumi prea depărtate.

Şi iată, de pe bolta albă câte-o stea
se desprindea scăldată în lumină
plecând însingurată şi-n linişte să stea
în lumea ireală şi-atâta de străină.

Părea că totu-i argintiu în sus şi-n jos
când aerul se arăta nesaturat şi viu
iar trupul mă durea din carne până-n os
deşi zburam prin ceruri fără ca să ştiu.

O mână m-aşezase pe iarba de la sol
şi nevăzuții ochi îşi aținteau spre mine
întunecimea unui suflet răzvrătit şi gol
ce noaptea-şi leagă rănile din sine.

Jocuri fără final

Sunt un om de albastru şi bun
şi încă o jumătate îmi spun.
Noaptea însă rămân de departe
fără de somn în vechea cetate.

Un însingurat ce parcă nici nu-i
într-o lumină albă şi-a nimănui.
O tuşă de culoare dată din gros
alergând pe ea în sus şi în jos.

Şi iată în zorii egali vin tiptil
ca într-un fel de joc auriu de copil.
Ori ca un fluture roşietic de bronz
sau de verde cu o fărâmă de roz.

Vin pe o galbenă rază de soare
desprinsă din cerul nalt şi din zare.
Şi fac să dispară incertul cuprins
în lumea ca un solfegiu nestins.

Iar în ciudatul cadru patriarhal
voi trece-n lume pe urme de cal.
Nu va mai fi nici vreme de joc
nici timpul de-a mai sta într-un loc.

Nefericire

Iată, mă taie absurd
cuțitul vremii până la os
iar tu iubito
nu mai tresari de sus până jos.

In buza fără culoare
a oglinzii noastre pustii
nu mai apari
cu trupul tău sănătos.

Un fel de umbră tânără
ce-aleargă cu ochii nevii
în marginea tabloului
spânzurat la fereastră

spre lumea ca o plagă
deschisă fragmentar
pe ulița noastră,
pe care când şi când

ca într-un pervers bazar
te laşi citită
în peticul zdrențuit
dintr-un galben ziar.

Renunț

In creştetul nopții a crescut un cucui
de parcă lumea aceasta-i a nimănui
şi poate să crească ce-i trece prin minte
într-un loc straniu ce nu se dezminte.

Cresc mormane de piatră şi de pământ
noapte e doar un univers în cuvânt
fără semne din albe şi molcome lemne
ori busturi din bronz şi străine insemne.

Noaptea e un nour negru şi tare lânos
peste care orbecăim cu susul în jos
ca şi cum ai face un plus de mătănii
în lumina răpusă-n vechime de pronii.

Şi eu ori tu ce facem, ce mai vrem
ca bătrâni călători încastrați în sistem
fără teamă de hoți şi de-ntunericul viu
prin care tot lunec fără să ştiu.

Incotro ne-ndreptăm, încotro mă îndrept
prin negrul acesta nefixat în concept
ori poate mă aflu în codri-ntunecați
cu mesteceni frânți şi ancestral luminați?

E târziu, renunț să mai strig în van
cum fac de-o viață pe un țărm de ocean
şi iată grijă nu am de vechiul cucui,
de parcă n-a fost, de parcă nici nu-i.

Sub vişinii mei

Mai rămâneți un timp sub vişinii mei
ca vechi pelerini care trec înspre sud.
Tot mai nesiguri vi-s paşii cei grei
pe globul din piatră, albastru şi surd.

Cu mine să treceți prin veacul de foc
mai puțin temători de bătrânele roți
şi cuprinşi arar de prea mult nenoroc
veți trece cu mine sub marile bolți.

Când totul va curge prin unde subțiri
veşti despre lume să aduceți din flori
iar sub pomii cei mari să trăiți amintiri
care vin către noi prin grăbite ninsori.

Apoi vă veți stinge ca o stea de argint
fără a şti din ce lume trucată veniți
peste frunte încinşi cu frunze de absint
aruncate în arenă spre a fi îmblânziți.

Peste globul de piatră, albastru şi surd,
tot mai nesiguri vi-s paşii cei grei
iar ca vechi pelerini care trec înspre sud
mai rămâneți un timp sub vişinii mei.

Toamnă

Iar se lasă iarba să cadă sub vânt
şi galbene frunze zboară din nord.
Cineva taie ferestre noi în cuvânt
grabnic vâslind spre al lumii fiord

Trec la pas prin livezi întomnate
în câteva zile totul devine caduc
într-un singur fragment de noapte
îmi moare-n grădină puiul de nuc.

Timid se arată bruma spre noi -
toamna defilează precum la parăzi
orchestranții lumii trec doi câte doi
cu tristețea lor pe vechile străzi.

Iar se lasă iarba să cadă sub vânt
galbene frunze zboară din nord
cineva taie ferestre noi în cuvânt
grabnic vâslind spre al lumii fiord.

Curge viața ca o apă

Şi-a făcut pădurea din ghinde felinare
iar frunzele sunt file verzi din carte.
Citeşte acum copacul ce dă la fiecare
câte-o poveste tristă adusă de departe.

Nu ne-ndoim că viața curge ca o apă
ce urcă amețitor prin miile de ramuri
din care-n timp toți arborii se adapă
să-şi țină-n vânt coroanele de flamuri.

Mereu îşi face codrul alianțe dure
simbiozând cu lupii înnebuniți de iarnă.
Când luna îşi trimite galbenu-n pădure
sfârşeşte cerul zăpezile să-şi cearnă.

E totul ca într-un cerc precum planeții
ce se-nvârt discret pe marile orbite
dând sens materiei şi existență vieții
în univers lumină şi timpuri răscolite.

Citeşte acum copacul ce dă la fiecare
câte-o poveste tristă adusă de departe
că şi-a făcut pădurea din ghinde felinare
iar frunzele sunt file verzi din carte.

Interdicţii aproape cazone

Nu aprinde iar focul revoltei în priviri
şi nu cumva să treci de sârma ghimpată
e prea târziu pentru o noapte cu martiri
în parcuri, pe străzi ori pe calea ferată.

E timpul să înduri, să surâzi ori să taci
să intri iar în haina-ţi sfântă de femeie
tu nu poţi ce-i urât în frumos să prefaci
chiar dacă ai pentru asta vreo cheie.

Să nu treci gardul păzit de tineri soldaţi
în tot ce-i minat pentru noi, pentru tine
se va trage oricum într-o amiază de marţi
noi nu vom conta pentru ziua de mâine.

Nu aprinde iar focul revoltei în priviri
şi nu cumva să treci de sârma ghimpată
e prea târziu pentru o noapte cu martiri
în parcuri, pe străzi ori pe calea ferată.

Magie

In seara galbenă cu lună plină
voiam nebun să te sărut prințesă
cum mai văzusem pe o scenă
cu doi actori jucând o piesă.

Porni în clipa magică o sirenă
să-şi verse amețitor preaplinul
şi-ai dispărut atunci ca o nălucă
făcându-şi mendrele destinul.

In lumea cu dor nebun de ducă
am căutat să te-ntâlnesc în cale
nu am găsit nimic din ce era să fie
şi nici măcar o urmă de sandale.

Oraşe am colindat ca o stafie
cu tâmpla grea de-atâtea vise
dar alba siluetă a alteței tale
n-o mai zării pe drumuri ninse.

Şi azi mai caut lunaticele semne
chiar dacă suflă pretutindeni vântul
deasupra coboară-ncet cortina
ne-nghite liber cerul şi cuvântul.

Sunt

Eu sunt păpuşa antică de lut
care se bate la amiezi cu norii,
sunt setea din mitul absolut
şi ploile din sângerarea zării.

Eu sunt mereu visul bolnav
în mersul vremilor înfrânt
ori poate lupta mea de sclav
frustrat de sensuri în cuvânt.

Eu sunt mecanicul din cer
ce poartă universul pe rotile.
Sunt sosia eternului mister
matricea căutărilor febrile.

Eu sunt acel rătăcitor foton
ori un proiect de moleculă
absentul capiteliu din fronton
cu-nfățişare rece şi subtilă.

Eu sunt o dreaptă-n azimut
o teoremă de la țărmul mării
când toate-aveau un început
şi o perfectă rată a erorii.

Cu ochii deschişi

In odaia-ntunecoasă
uşa s-a deschis aseară
şi-a intrat încet, sfioasă,
o bătrână de la țară.

Părea-n lume coborâtă
dintr-o antică icoană
ce stătuse zăvorâtă
la o vreme de prigoană.

M-a privit cu ochii minții
surâzând de peste timpuri
şi avea precum au sfinții
diademe de arginturi.

Şi cu mâna ei de-ascetă
cerând parcă ascultare,
cruce mi-a făcut discretă
întru binecuvântare.

Ațintindu-şi ochii-n zare
păşi pragul înspre noapte,
unde vii, strălucitoare,
stele o chemau în şoapte.

CUPRINS

De acelaşi autor

- ***Iarbă solară, versuri***, *Editura Junimea, Iaşi, 1982;*
- ***Adresa mea, prezentul***, *reportaje literare, Editura Albatros, Bucureşti, 1985;*
- ***Dimineața din cuvinte***, *versuri, Editura Junimea,Iaşi, 1987;*
- ***Intâlnirea de sub stele***, *proză, Editura Albatros, Bucureşti, 1989;*
- ***Joc alb,*** *versuri, Editura Porto-Franco, Galați, 1990;*
- ***Drumul zimbrului***, *proză, Editura Porto-Franco, Galați, 1993;*
- ***Carte cu ştrengari***, *versuri pentru copii, Editura Porto-Franco, Galați, 1995;*
- ***Iubito, suntem în pericol***, *versuri, Editura Geneze pentru Literatură şi Artă, Galați, 1995;*
- ***Pridvor de lut***, *versuri, Editura Geneze pentru Literatură şi Artă, Galați, 1998;*
- ***Poduri peste apele lumii***, *versuri, Fundația Rompres, Bucureşti, 1999;*
- ***Cumplitul joc de-a poezia***, *versuri, Editura Scriptor, Galați, 2000;*
- ***Iarnă cu ştrengari***, *versuri pentru copii, Editura Porto-Franco, Galați, 2001;*
- ***Vânătoare de umbre***, *versuri, Editura Scorpion, Galați, 2002;*
- ***Trupul meu de poezie***, *versuri, Editura Sinteze, Galați, 2005;*
- ***Taifas la Şapteape***, *proză, Editura Fundației Academice Danubius, Galați, 2006;*
- ***Liber la iubire şi vis***, *versuri, Editura Sinteze, Galați, 2008.*